

ЗАР ЋЕ КАМЕЊЕ ПРОГОВОРИТИ А ТИ ДА ЋУТИШ?

-Епilog-

Писмо 13. Драга Жарковића Грешном Милоју

Из штампе видим да си трудом Милића Драговића, Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића екскомунициран из Цркве.

Реч утехе коју бих ти уприличио би бацила сенку на радост која израста из созерцања и то следећег:

1. Како су твоје судије екуменистички јеретици;
2. Како Милић Драговић по Ужицу другује са Хочеваром;
3. Како су Иринеј Каранушић, потоњи Буловић и Амфилохије Радовић одавно папини бискупи;
4. Како народ каза: *Што се истина дубље закопава, то она сјајнија васкрсава.*

Та њихова Пресуда ће у летопису наше Свете Цркве остати као сведочанство о једном бездушју. О душеломљу. О томе како су људи који *окачише Каноне мачку о реп*, чинећи невиђене баханалије, укључујући *кичмолоство* и братоубиство над канонским епископом Артемијем, кујући ђавоугodne *десетогодишње* и *петнаестогодишње* планове да би прокрчили пут своје велике љубави према србомрзцу папи. Биће то још једно сведочанство о завери распуђивања стада Христовога. О вероломству!

Верујем да од њиховог злокобног плана неће остати *ни камен на камену*. Остаће само једна тужна асоцијација на Јуду из Искарота и његове сребрењаке.

Ових дана прочитах моја писма објављена на почетку књиге *Сине мој, не пристај*, па се преиспитујем: да ли су она заматак твоме страданију?

Видим, чујем и сазнајем да ће многе људе уверења притискати да састрадавају с тобом: многи говоре, пишу,

одлазе на богослужења рашко-призренских јереја, у егзилу. Почињу свештеници и монаси да прелазе у Епархију рашко-призренску у егзилу. Многи српски домаћини откључавају капије својих домова и својих срца, примајући прогнано монаштво...

Ако и њих почну екскомуницирати због разлога који стоје у пресуди теби - онда ће некажњени остати само чланови Синода и још по неко ко верује у *сестринске цркве*, или ко не бира средства да се домогне части и власти не знајући да је хлеб зарађен вероломством отров.

Твоје судије су, од сјаја папиног прстења и напрсних крстова, обневиделе па и не виде исписане поуке светих отаца: „...грех осуђивања је плод немилострвог и злурадог срца, које налази задовољство у понижавању ближњег, у одрицању његовог имена, у унижавању његове части. То дело је човекоубиствено, и чини се по духу онога који је човекубица од искони. Ту бива и много клевете која исходи из истог извора, јер ђаво и јесте ђаво по томе што клевете и свагда распростире клевету.“⁴⁸

Одговор 1. Грешног Милоја Драгу Жарковићу

За сваку изговорену реч сви ћемо, па и моје судије, дати одговор у Дан онај. Отуда се бојмо само Суда Божијега!

Нека би Бог дао да се сви људи, па и моје судије, спасу. А спашће се ако препознају сопствени грех, страшни грех свејереси екуменизма у који су упали. Наша хришћанска дужност је да им помогнемо да устану из тог греховног глиба.⁴⁹

⁴⁸ Свети Теофан Затворник, „Мисли за сваки дан“, Манастир Хиландар, 1997. стр. 82.

⁴⁹ Бар онако и бар онолико како и колико је то чинио својевремено јеромонах Иринеј Буловић у свом писму из Атине, док се и сам не утопи „у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом *екуменизам*“. (Видети стр. 353-355.)

Лекар, и када га болесник у агонији псује или, чак, удари, не диже руке од њега, него наставља борбу за његов живот. Тако и ми, кад нас пали брат гађа блатом из своје греховне каљуге уображавајући да смо ми у греху а он у „истини“ треба да га спашавамо.

Како?

Молитвом. Опомињањем. Писањем. Ограђивањем од њега и његовог духовног отрова и заразе тј. Литургијским неопштењем, што је легитимна предањска мера примењивана на залутале у јерес. Упорним искањем, при чему не смемо заборавити речи апостола: *човека јеретика, после првог и другог саветовања, клони се*. Викањем: *не можеш ти, по закону Божјем, љубити јеретика папу, а мрзети и прогонити браћу православну!* Јер је и Крститељ Ироду довикивао безакоње његово.

А што се твог осећаја одговорности за моје страдање тиче - заборави! Ја могу само да ти заблагодарим што си ме подстицао и подсећао да се *ћутањем издаје Бог*. Те прве импулсе које сам добио од тебе и још неких мојих учених пријатеља, од појединих духовника па и владика⁵⁰ су ми само помогли да устанем из заветрине да бих дао свој мали допринос очувању вере наше. Оне вере коју смо у аманет примили од отаца нашијех, вере у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву, а не у погибелји попут „вере“ у „сестринске цркве“, у које верују моје екуменоимане и јеретикоболне судије.

А што се твоје нескривене жеље о томе да још неко треба да састрадава са мном, тиче, желео бих да те најискреније упозорим на трезвеност.

Прво, због мене нико не треба да страда. Јок. Чињеница да не одлазим у светиње у којима смо учили лекције о томе *да све треба дати за веру, а веру ни за шта*, ће те уверити да претходна реченица није лицемерје. Јер,

⁵⁰ Да не буде неспоразума: међу њима није био владика Артемије. Њега сам упознао тек по прогнању Његовом, у Шишатовцу.

ко хоће да се бори за веру своју (а не за Јанка, Марка или Милоја), нека узме крст свој и нека иде страдалним путем Господњим. Тај сигурно неће ићи за мојим судијама, па ће неминовно доћи под удар њихове „правице“. И страдаће Христа ради. Вере, наше, ради. А не мене ради.

Друго, не сметнимо с ума да је још пророк Јеремија рекао: *Проклет да је онај који се узда у човека, а од Господа одступа срце његово*. Тако и ми: не уздајмо се у људе, него у Господа. Јер ми, људи, смо слабашни. Често паднемо кад треба да се жртвујемо. Господ се, међутим, није колебао и кад је знао да ће пострадали.

Треће, не рече ли Господ да *неће свако ко говори Господе, Господе, ући у Царство Небеско*? Тако ни многи који су на речима били против безакоња у нашој Светој Цркви, који су позивали на отпор митроносцима који *продадоше веру за вечеру* - кад дође час (а већ је настао) да делом стану на браник вере светоотачке, светосавске - многи ће, дакле, у страху, утихнути. У страху, од чега? Од губитка овоземаљских части и сласти. И тако ће уплашени доказати, још једном, оно што је казано: *Вера без дела је мртва*.

Четврто, плашљиви и неодлучни неће обесхрабрити род наш православни, и оне који *чекају Христа, а не боље време*. Плашљивих је увек било, али *кога нема без њега се може*. Ево, ових дана се навршава 110 година од када је Симо Матавуљ написао своју приповетку „Пилипенда“. Некад је она била у нашим лектирама (као што некад на Богословији беше догматика Јустинова). Ево, хоћу да те подсетим на крај те приповести која нам даје велики наук. *Ко има уши да чује нека чује!*

„...Питао је Пилипенда Бога:

- Бого мој, зашто ти шаљеш глад на људе кад је мени, јадном тежаку, жао и стоке кад гладује!? И зашто баш шаљеш биједу на нас тежаке, који те више славимо него лацмани, сити и објесни!? Али, опет,

хвала ти кад даде да смо ми најсиромашнији најтврђи у вјери, те волијемо душу него трбух!...

У неко доба Пилипенда чу иза себе тутањ корака; упореди се и пође с њим Јован Кљако. Бјеше то живолазан старчић, који је прије двадесет и пет година учествовао у шибеничкој буни против владике Краљевића, кад оно хтједе да поунијати православне Далматинце, а сад Кљако под старост, ипак превјери! Назва Бога Пилипенди и додаде:

- А, јадан Пилипенда, смрзну ли се?

- Валај да хоћу да се укочим овђе, насред пута, не бих зажалио!

- А јадан, а што ти... а што се ти не би уписао?

Пилипенда одврати:

- Валај, нећу, па сад цркао од глади! А нећете дуго ни ви сви, па да вам је цар поконио цело Петрово поље!

Кљаку и друговима му Пилипенда бјеше жив, оличени пријекор; ипак се насмија и поче извијати:

- Ама, Пилипенда, болан, оразуми се и чуј ме! Не учинисмио ми то од бијеса, нити мислимо остати у поганији, него... знаш... докле изимимо, докле спасимо нејач и чељад, па онда ћемо лако!

Пилипенда пљуну.

- Ја не знам хоћете ли лако и како ћете, али знам да вам образ не опра нико, ни довијека, ни докле вам буде трага!

Кљако се намршти, те ће опором:

- Блејиш, Пилипенда, али ћеш и ти бити унијат прије Ускрса!

Пилипенда стаде и викну:

- Ја се уздам у мога српског Риста! Ако ће ми помоћи, хвала му, ако неће, и онда му хвала, јер ми је све дао, па ми све може и узети, и душу! А ти...

Кљако га прекиде.

- Мучи Пилипенда, ја сам царске вјере!

- А, пасји сине – викну Пилипенда измахнувши штапином... – чекај да ти притврдим ту вјеру!

Али Кљако побјеже.

Онда Пилипенда, изван себе од гњева, свом снагом удари Куријела. Овај стаде, окрете главу и тужнио погледа господара, а Пилипенда се постидје, па га обузе жалост, те сједе на перваз цесте и заплака се!"⁵¹

⁵¹ Одломак из књиге Симо Матавуљ, ИЗАБРАНЕ ПРИПОВЕТКЕ, СКЗ, Београд, 2000. стр.81-82.

Писмо 2.

Разумео сам зашто си свој одговор на прошло писмо завршио одломком из „Пилипенде“.

Добро сам те разумео. Хоћеш да кажеш, да и данас, међу нама, у ово време неоунијаћења има много *Јована Кљака* који су се „превјерили“, који су се „оразумили“ и одлучили да „привремено остану у поганији“. „Докле изиме“, „Докле спасу чељад“. *Докле се избистри замућен извор!* Док не буду сигурни да ништа не ризикују: ни жену, ни децу, ни оца, ни мајку, ни духовну децу, ни скупочена манастирска здања, аутомобиле, радијаторе у келијама, приходе... Заборавивши да Господ каза: *Ко љуби оца или матер, више него мене ... није мене достојан.*

Тако ће „превјерени“, а мудри и „оразумљени“ *да остану у поганији*, да се моле са јеретицима, и да се моле да јеретици „правилно управљају речју истине Божје“, Боже опрости!

Одговор 2.

Жалим, без намере да оспоравам твоје утемељене закључке, ипак, ниси разумео мој одговор.

Нисам хтео да покажем прстом ни на једног Кљака, нити на његов страх, погрешан рачун или грех његов. Не, не! Нек се сваки Кљако бори са својим грехом. Ми му требамо припомоћи ако је за вајде. Нипошто му не науди-ти. Јер доста је сваком Кљаку муке његове и без нас.

Хтео сам да укажем на опасност која прети мени и сваком ко се нађе у страданију, у невољи. То је опасност која се десила Пилипенди због чега се он покаја и запла-ка.

Да не да Бог да нас неки Кљако, нашијех дана, на-ћера у гнев, па да у том гневу ударимо (прејаком речју или ма чиме) недужна, био тај недужни митроносац, ду-

ховник, обичан човек или чак бесловесни Куријел.⁵²
Него да чувамо срце своје е да би у њему обитавао
Христос!
Е да би срце наше певало: Алилуја!
Слава теби Боже!

⁵² То препустимо верујућима у *сестринске цркве*, гроболомцима, рушитељима двери са светих олтара, новотарцима, онима што их од духовне деце „чувају“ телохранитељи и полиција - екуменистима. Њима ће ђаво, њихов савезник, помоћи да се „подвизавају“ тако што ће уместо да се моле за православне хришћане славећи Бога и Божје угоднике, у гневу своме, чинити којекаква бешчашћа офирајући се тако коме господару служе.

НАПОМЕНА: Непосредно пред штампање ове књиге, „Политика“ од 09. јула 2011.г. обавештава како је јеромонах Макарије „духовник“ овчарско-кабларског манастира Јовање, рођење Јована Крститеља славио тако што је пред светим олтаром (са кога је одавно склонио двери) нокаутирао песницом хришћанина Милана Лукића из Чачка. Овај подухват јм. Макарија сличи „пастирској љубави“ свештеника Петра Лукића који је у Саборној цркви у Београду, 2010. г. ошамарио православног хришћанина како би пред Хочеваром, са којим је у тој Цркви слушао католички концерт, показао своју „ревност“. Истоврсну „пастирску љубав“ према клечећем верном народу у Душковцима, 2008. г. песницењем упуту архијерејски намесник пожешки Дмитар Луковић. Те године своје „братоубље“ показаше и господа Теодисије Шибалић и Сава Јањић који у Дечанима организоваше ломљење ноге о. Симеону.

Наравно, таквима екуменистички суд неће судити, нити ће они попут Пилипенде заплакати. (За сада !?!)

Зашто?

Прво, зато што тај суд има преча посла: да осуђује и прогони децу светосавску као што је рашко-призренско монаштво у егзилу, грешни Милоје и њима слични.

А друго, зато што екуменоболни, уместо покајања и суза, имају преча посла: да се отимају за прва места удварајући се, у свејерес екуменизма залуталим вођама који у архијеретику папи виде свог „светог оца“, цепајући тако хитон јединства светосавске цркве.

Какав ће бити исход овог зла?

Одговор је, својим умотворијем, дао народ, који је свагда чувао веру нашу православну:

Прво, ко с ђаволом тикве сади, о главу му се обијају!

А друго, ко другоме јаму копа, сам у њу упада!

ОвOME би смо додали и искуство, које казује: *ко год се с народом судио парницу је сагубио.*

*

„Ко има уши, нека чује!“ (Мат. 13.9.)